

Vrijwilliger. Waarom niet?

Klik of surf voor dit verhaal naar:

www.esdege-reigersdaal.nl/bladeren

Dit is **Bladeren**, het nieuwe magazine van Esdégé-Reigersdaal en de opvolger van Ergo.

Bladeren is een greep uit het online verhaalkanaal www.esdege-reigersdaal.nl/bladeren.

Reageren of Bladeren voortaan **digitaal** ontvangen?

Mail naar:
bladeren@esdege-reigersdaal.nl

Bladeren | jaargang 1 | nummer 3 | juli 2017
Een uitgave van Esdégé-Reigersdaal
Postbus 35, 1720 AA Broek op Langedijk

Contact: bladeren@esdege-reigersdaal.nl

DIEDERIK'S

historische fietstocht naar zijn eigen huis

Weg van de drukte

“Hoe lang heb je eigenlijk op Reigersdaal gewoond Diederik?” “Weet ik niet, nee, weet ik niet. Ik was 15.” Hij somt alle paviljoens op, waar hij heeft gewoond. De laatste jaren woonde hij op De Dars. Nu is Diederik van Dijk verhuisd, op zijn 55e. “Eindelijk,” zegt hij, “lekker rustig en alles voor mezelf.” “Ga je Reigersdaal na al die jaren niet missen?” “Nee hoor, ikke niet, nee.” Diederik praat inderdaad al jaren over De Draai. “Daar krijg ik een eigen huis,” zei hij altijd, “zonder burens.”

Dat laatste is niet helemaal gelukt. Maar als hij geen andere cliënten wil tegenkomen dan kan hij daar nu voor kiezen. Dat kon op De Dars absoluut niet. Daar waren een centrale ingang, gedeelde ruimtes en een gangetje met gehörige kamertjes. Diederik bewoonde zo'n kamertje. Zodra hij daar zijn kamerdeur uitstapte kon hij alle medebewoners tegenkomen, met hun humeur en gewoontes. Dat vond hij vaak veel te druk en intens. Dat zal vast wederzijds zijn geweest want ook Diederik kan nogal aanwezig zijn, in alle soorten van humeur en gedrag.

Apetrots

Nu heeft hij, inderdaad, een heel eigen huis. Met een eigen voor- en achterdeur, een volwaardige keuken, een

slaapkamer, badkamer en zelfs een schuur voor zijn fiets. Zijn tuin heeft hoge schuttingen, zonder zicht op de burens. Diederik leidt me apetrots rond. Hij vertelt enthousiast over de dubbele aansluitingen voor tv en internet. “Ook in de slaapkamer. Handig, hè?” Als we alle ruimtes hebben gehad, is er nog een mysterieuze deur over in zijn halletje. Met een glunderende zwaai opent hij de deur. Daar staan een spiksplinternieuwe wasmachine en droger. De wasmachine draait al. “Heb je meteen al een was gedaan?” “Tuurlijk,” knikt hij, “moet toch? Ik woon nu op mezelf, hè.”

Niet alles blijkt anders

We spreken af dat ik een week later terugkom voor de foto's, als hij wat meer is ingericht. Op de afgesproken dag blijkt Diederik te slapen. Die eerste week heeft er behoorlijk ingehakt, hoor ik van een begeleider. Het is zoeken voor Diederik. Aan de ene kant is alles anders, aan de andere kant blijven er ook dingen hetzelfde. Afspraken bijvoorbeeld, die nodig zijn voor zijn eigen welzijn en dat van anderen. Afspraken die hem houvast geven maar waar hij zich ook altijd aan wil ontworstelen. Dat ze ook in zijn nieuwe huis gelden was voor hem geen vanzelfsprekendheid.

De meubels en spullen werden in verhuishagens vervoerd van de Reigersdaalse Darswoningen naar de Watermuntstraat in De Draai. Diederik van Dijk doet altijd alles op de fiets. Dus fietste hij ook zijn Reigersdaalverleden uit: eindelijk op weg naar zijn eigen woning. Een historische fietstocht van een instellingsterrein de wijk in. Ik mag meteen komen kijken.

Vol plannen

Een paar dagen later ontvangt Diederik me weer enthousiast. Het positieve gevoel over de verhuizing overheerst dan voor hem. Hij zit vol plannen. “Ik neem een poes,” vertelt hij tijdens het maken van een sigaretje, “niet uit een asiel maar een kleintje. De veearts van mijn werk (zorgboerderij, red.) helpt er eentje zoeken.” “Ik wil ook nog leren koken. Eieren bakken kan ik al”. Buiten staat een plantje op tafel. “Van mijn moeder, die vond het mooi hier.” Hij wijst naar de laminaatvloer: “Die heeft mijn neef gelegd en daar komt nog een muziekkast. In de slaapkamer komt een nieuwe klerenkast. En ik moet nog

nieuwe lampen, maar die vind ik te duur.” Diederik heeft ook een grote zak koffiebonen gekocht. Over het bijbehorende apparaat moet vast nog worden onderhandeld met zijn bevriende warenhuis. Zo ken ik hem weer. Altijd op zoek naar spullen en voordeeltjes, ritselend en regelend in een netwerk waar je ‘u’ tegen zegt. Maar nu voor een hoger doel: zijn eigen huis.

Nelly Wuis

De foto's van De Dars en het filmpje van Diederik's historische fietstocht zijn gemaakt door Attila Hoiting, begeleider van Diederik: <http://www.esdege-reigersdaal.nl/bladeren/diederiks-historische-fietstocht-naar-zijn-eigen-huis>

Praat je met geestelijk verzorger Annet Munster, begint ze over ‘abattoir’ en ‘noodslachtplaats’! Annet tekende de verhalen op van voormalig veehandelaar Jan de Boer. Sinds zijn hersenbloeding is het gedaan met handelen, maar vertellen kan hij nog als de beste. Annets vader was ook veehandelaar en als ze naar Jan de Boer luisterde, kwam haar verleden tot leven en rook ze weer de veemarkt in Purmerend. Dinsdag 30 mei overhandigde ze het eerste exemplaar van *Het boek van Jan van Ot* aan Jan in activiteitscentrum de Scholekster in Zwaag.

Het boek van Jan van Ot

“Dit is wat geestelijke verzorging inhoudt: luisteren naar en aan de slag gaan met verhalen van mensen,” zo legt Annet Munster haar bijdrage aan het boek uit. “Maar dit boek komt echt niet van mij. Allereerst zijn het natuurlijk de verhalen van Jan...” “Als ik wil, heb ik nog een boek!” onderbreekt Jan. “En verder,” vervolgt Annet lachend, “is het een boek geworden dankzij het team van de Scholekster.”

Vertellend vermogen

Ondersteuners José de Jong en Patricia Quax pikten het vertellend vermogen van Jan op. Dat was in 2014. Later ging hun collega Nancy de Wolff ermee verder. Met het hele team wisten ze steeds mensen erbij te betrekken voor alle fases die leidden tot de totstandkoming van dit boek: “Ik schreef dan wel de verhalen op,” vertelt Annet, “maar weer een ander

heeft nog geordend en gere-digeerd. Cliëntbegeleider Han Groot was bijvoorbeeld weer betrokken bij het vinden van een uitgever... Dit is echt iets van de Scholekster als geheel. Als team.”

Even ‘die en die’ bellen

Nu we het toch over een team hebben, wat een netwerk heeft Jan! Zijn vrouw Nicolien wijst zo eens wat mensen aan: “Kijk, die komen van Marken, die uit Neck, die uit Volendam... Oh! Dat is een stel uit Beverwijk. En zij komen uit Oostwoud...” Afijn, tientallen zijn het. Allemaal mensen die ook in Jans leven zijn gebleven na de hersenbloeding. “Dat is ook de verdienste van Nicolien,” vertelt Alie van Evian, die Jan thuis verzorgt. “Nicolien zegt tegen hem: ‘Hé, zou je ‘die en die’ niet weer eens bellen?’ Ze stimuleert

hem daar enorm in.”

Oh! Die van Ot!

Na de uitreiking van het eerste boek, zorgt diezelfde Alie voor de verkoop van het boek in een aangrenzend lokaal.

Gewapend met ‘de verhalen van Jan van Ot’ komt iedereen vervolgens weer binnen om hun exemplaar te laten tekenen door Jan de Boer. Zo heten er zoveel, maar als je het dan hebt over ‘die van Ot’ (zo heette zijn vader), dan weet veehandelend Nederland genoeg. Jij en ik nu ook.

Steven van der Burg

José zorgt wel

Chico blaft. Minuten lang. Doet hij altijd tegen bezoek. Dat ze weten dat hij hen niet zomaar vertrouwt. Misschien is dit goed volk? Hij nestelt zich naast zijn bazin. Zwijgend nu. Hij vertrouwt haar. Zij zorgt voor hem. Zij zorgt altijd. Kan ze niet anders? Wil ze niet anders? Het is vaak niet anders.

José Hoekstra-Geense 'adopteerde' Chico. Hij was in Spanje als pup verlaten langs de weg gevonden. Een wezen om voor te zorgen. Waar 'iets mee is'...

Moederen

Ook met haar beide kinderen 'is iets'. En met haar moeder, die begint te dementeren. En nog niet zo lang geleden

overleed haar beste vriendin na een slopende ziekte. José 'moedert' over haar achtergebleven volwassen dochter. Nou ja, zoveel stelt dat niet voor. 't Is vooral een gezellig contact. Maar toch, José zorgt. Steeds weer.

Zorgeloos

Goed, de kinderen zijn nu volwassen. Zoon Dennis is het

huis uit. Hij woont op zichzelf met ondersteuning van cluster de Zeemeeuw. Maar hem helemaal loslaten, nee. Dochter Jessica heeft net een moeilijke periode achter de rug. Nu gaat het steeds beter. Maar nog niet zorgeloos.

Eigen

Jose zorgt. Ze begeleidt in Julianadorp ouderen die beginnen te dementeren. Die zijn bij haar in goede en ervaren handen: ze werkt al vanaf haar zeventiende in de zorg. Ze is vakvrouw. "Maar als het dan om je eigen moeder gaat, is het wel even anders."

Optimiste

Haar man werkt ook in de zorg. Maar wel in Leeuwarden. Best pittig, iedere dag vanaf Den Helder. Alle zorg thuis komt daardoor hoofdzakelijk op José neer. Is ze gewend, ze klaagt niet. Rasoptimiste is ze. Het heeft ook met haar geloof te maken. Ze is niet streng

gelovig, hoor. Ze aarzelt zelfs even om het te noemen. Maar ja, het telt wel mee.

Kantoor?

Werk, privé... José zorgt. Ze is een tijdje directiesecretaresse geweest. Maar reorganisatie en dan toch terug de zorg in.

Met plezier, hoor. Maar wel intensief: "Soms denk ik: zet mij maar lekker rustig op kantoor achter een computer."

Chico wordt wakker gemaakt voor de foto. Hij blaft. Even maar. Haast zorgeloos.

Steven van der Burg